

[Statsministeren.]

paastaar — og jeg maa tilstaa, der er en stor Del af den danske Befolkning, der tror, det er saaledes, saa ofte er det sagt, og det er ogsaa sagt her fra forskellig Side —, at Regeringens eneste Politik og min eneste Tale, som man taler om, er Løntrykkerpolitik . . . . (Stemmer: Hør!). Ja, ja, jeg ved det jo, der er mange, der ikke har hørt andet og derfor ogsaa siger Hør!, hver Gang det bliver gentaget for dem — saa vil jeg tillade mig her at sige — og jeg haaber, at det ærede Medlem Hr. Stauning, som nu har lovet at trykke mine Taler i Millionoplag, ogsaa vil tage dette Afsnit med —, at selvfølgelig kan der ikke tænkes at være noget Parti, der vil drive en Politik, hvis Maal er at trykke Arbejderne ned i Løn. Der er jo ingen, der kan sige, at Arbejderstanden i Øjeblikket har det for godt, den lider jo selv under det høje Prisniveau, og først og fremmest lider den under den store Arbejdsløshed. Men naar vi tager Spørgsmaalet om Arbejdslønnen i Almindelighed op — lad os saa være enige om, at den er for lav i Øjeblikket —, kan det ikke nytte at nægte, at man kan sætte en Løn saadan, at der ikke kan faas Arbejde til den Løn. Hvis jeg maa tage et Eksempel fra Landbruget, saa er det klart, at naar vi ønsker at sælge vore Varer i Udlandet, kan det ikke nytte, at vi fastsætter den Pris, vi skal have. Vi ved, at den Pris, til hvilken vi har solgt Bacon til England det sidste Aar, har givet Tab, det vilde have været meget rimeligt, at vi havde forlangt en højere Pris, men vi kan bare ikke faa det. Hvis de danske Svineproducenter — de er mange i Antal — havde sagt: Vi maa have en saadan Pris for Varerne, at vi overhovedet kan faa Løn for vort Arbejde — saa havde de ikke kunnet sælge til den Pris, og saa havde de været arbejdsløse. Men naar man siger, at jeg hele Tiden kun taler om Lønnen, ønsker jeg at fremhæve her, at det er ikke rigtigt, og det har aldrig været Indholdet af det, man kalder min eneste Tale. Det ærede Medlem Hr. Pürschel, som gjorde mig den Ære at overvære et Møde i Studenterforeningen, hvor jeg talte for nylig, vil vide, at der forklarede jeg netop udtrykkelig, at det er ikke Arbejdslønningerne alene, der maa ned, det er lige saa fuldt — som det ogsaa er sagt fra den Side — ogsaa Handelsavancen, ogsaa Direktørlønningerne, ogsaa Udbyttet, som udbetales alt for højt, saa der ikke er noget at staa imod med, naar de daarlige Tider kommer. Jeg har Gang paa Gang sagt, at det er ikke Arbejderne alene, og — jeg sagde det ogsaa den Aften, og jeg ønsker

at gentage det nu — jeg forstaaer udmærket godt, at Arbejderne siger — deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Stauning —: Selv om vi nu gaar ind paa at anerkende Rigtigheden deraf — og jeg tror, der er mange Tusinde Arbejdere, som er lige saa fornuftige som andre Mennesker, der kan se Rigtigheden deraf —, selv om vi gaar ind paa at ændre Arbejdsvilkaarene og fastsætter dem under Hensyntagen til Kronestigningen og de ændrede økonomiske Vilkaar, hvem garanterer saa for, at det ikke bliver Mestrene, der i Haandværket tager den Nedgang, vi giver i Svendelønnen, og i Industrien Aktionærer og Direktører, der tager den Nedgang, vi giver i Arbejdslønnen i Industrien o. s. v.? Og det er fuldkommen rimeligt, for hvis det ingen Nedsættelse giver i Prisniveauet, bliver der ikke mere Beskæftigelse, og saa forstaaer jeg meget godt, at Arbejderne siger: Naar vi ikke kan faa mere Beskæftigelse, saa gaar vi ikke ned i Løn. Og her er jo Tidens Ulykke, den Mistro, hvormed man har organiseret sig i Kamporganisationer, og den Mistro, hvormed disse Kamporganisationer ser paa hinanden. Nu mener man jo, at det er Regeringens Opgave her at gribe ind. Jeg har Gang paa Gang sagt, og jeg gentager det ogsaa her, at det, der skal til, er et naturligt økonomisk Samarbejde. Det vil ogsaa komme, hvad man saa ellers siger, og det er jo i Færd med at komme. Derfor er Arbejdsløsheden lavere i Aar end sidste Aar, og den er stadig nedadgaaende, fordi disse skarpe Organisationsaftaler smuldrer hist og her og vil komme til at smuldre mere og mere. Der vil komme et naturligt økonomisk Samarbejde i Gang, men det kunde fremmes meget, hvis man fra alle Sider vilde hjælpe til. Regeringen har en Gang tilbudt, hvis det kunde være til nogen Nytte, at støtte et saadant Samarbejde. Det blev den Gang afvist, men Regeringen staaer altid ved sit Tilbud, og det vilde være mig kært, om der var Mulighed for at komme ind i en saadan Forhandling.

Nu er der jo sagt her i Aften fra flere Sider: Ja, men Ministeriets Politik kan altsaa ingenting udrette. Jeg ser saadan paa det, at Ministeriets Politik, en hvilken som helst Regerings og Rigsdags Politik, først og fremmest maa angaa den offentlige Økonomi, for der ligger deres Hovedansvar. Men jeg føjer til: Det klarer ikke Krisen, hvis ikke Erhvervslivet selv vil hjælpe til, og det kan ikke nytte, at vi her i Salen tror, at vi kan ordne det, hvis Erhvervslivet ikke selv vil. Dermed være ikke sagt, at vi ikke kan hjælpe til, at Erhvervslivet kommer paa